

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถทำรายได้ให้กับประเทศได้เป็นอันดับหนึ่ง ทั้งนี้เพราะประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมากจะเห็นได้จากข้อมูลรายได้ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ที่รายงานไว้ว่า ในปี พ.ศ.2503 มีรายได้เข้าประเทศ 196 ล้านบาท และมีอัตราเพิ่มขึ้นทุกปี จนมาถึงในปี พ.ศ. 2538 มีรายได้เพิ่มขึ้นเป็น 190,765 ล้านบาท ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1.1 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2539) จากรายได้ดังกล่าวส่งผลให้ประเทศไทยสามารถลดการขาดดุลการค้ากับต่างประเทศได้มาก

รัฐบาลได้ใช้การส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นยุทธวิธีในการพัฒนาประเทศ โดยมีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้เจริญเติบโตและเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม

การพัฒนาการท่องเที่ยว เกิดขึ้นครั้งแรกในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) จากนั้นมีการพัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีการลงทุนในกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากมาย เพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องพึ่งพาสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพทางสังคมและทางวัฒนธรรม เมื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวพัฒนาขึ้นย่อมต้องมีการใช้ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาหรือผลกระทบ จึงเกิดในลักษณะกว้างและลุกลามได้อย่างต่อเนื่อง จนในที่สุดสามารถก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมในแหล่งท่องเที่ยวและส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวโดยตรง จากการสำรวจของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยพบว่า เมื่อปี 2540 มีแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมและมีปัญหาวิกฤติทั่วประเทศทั้งสิ้น 172 แห่ง โดยกระจายอยู่ในพื้นที่การปกครองของจังหวัดต่าง ๆ รวม 49 จังหวัด (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540) หากไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและเร่งด่วน อาจทำให้แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถฟื้นคืนสู่สภาพเดิมได้ ซึ่งจะไม่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวอีกต่อไปและจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวและเศรษฐกิจของประเทศไทยในที่สุด

ตารางที่ 1.1 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยใน
ช่วงปี พ.ศ. 2520 – 2538

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)
2520	1,220,672	4,607
2521	1,453,839	8,894
2522	1,591,455	11,232
2523	1,858,801	17,765
2524	2,015,615	21,455
2525	2,218,429	23,879
2526	2,191,003	25,050
2527	2,346,709	27,317
2528	2,438,270	31,768
2529	2,818,092	37,321
2530	3,482,958	50,024
2531	4,230,737	78,859
2532	4,809,508	96,386
2533	5,298,860	110,572
2534	5,086,900	100,005
2535	5,136,443	123,135
2536	5,760,533	127,802
2537	6,166,496	145,211
2538	6,951,566	190,765

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2539.

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีความเจริญเติบโตทางอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะจังหวัดภูเก็ตมีเกาะมีหาดทรายธรรมชาติที่สวยงามเป็นจำนวนมาก มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก จนถูกขนานนามว่า “ไข่มุกอันดามัน” ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเดินทางไปท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีอัตราเพิ่มขึ้นทุกปี จนทำให้รายได้จากอุตสาหกรรมนี้กลายเป็นแหล่งรายได้ที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด

จังหวัดภูเก็ตเริ่มมีพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจังในช่วงปี 2516 - 2519 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยร่วมกับหน่วยงานของรัฐและเอกชนได้ร่วมกันวางแผนพัฒนาขึ้น ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าภูเก็ตมีลักษณะทางกายภาพเป็นเกาะมีหาดทรายสวยงามสงบเงียบ นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าสู่ภูเก็ตในปี 2520 กว่า 7,000 คน ในช่วงนี้ที่พัก ร้านอาหาร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ถูกพัฒนาโดยนายทุนท้องถิ่นประชาชนชาวภูเก็ตเกือบทุกคนจึงสนับสนุนและพร้อมใจกันสร้างบรรยากาศการท่องเที่ยวให้สดใส ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อรัฐบาลในยุคนั้นประกาศให้นายทุนมาเลเซียมาทำเหมืองแร่ดีบุกที่ป่าตองประชาชนจึงได้ก่อตัวประท้วงอย่างแข็งขันจนรัฐบาลต้องยกเลิกแนวคิดดังกล่าวในที่สุด

ต่อมารัฐบาลได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (2520-2524) โดยกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวของภูเก็ตให้มีความสำคัญในระดับสูง และให้สามารถตอบสนองความต้องการในการท่องเที่ยวและพักผ่อนได้ในหลายบรรยากาศ ด้วยเหตุนี้ทำให้นักท่องเที่ยวเข้าไปภูเก็ตในปี 2525 ถึง 233,666 คน ส่งผลให้ภาวะทางด้านการเงินแพร่สะพัดมีการสร้างงาน มีการสร้างห้องพักรวมมากขึ้น ธุรกิจเกี่ยวเนื่องอื่น ๆ เติบโตอย่างรวดเร็ว

แนวโน้มความเติบโตในช่วงตั้งแต่ปี 2525 เป็นต้นมาได้กระตุ้นให้ภาวะการลงทุนในภูเก็ตเพิ่มสูงขึ้น การลงทุนส่วนใหญ่เป็นด้านธุรกิจโรงแรม ภัตตาคาร และการจัดสรรที่ดิน ในปี 2527 คลับเมต ซึ่งเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งดำเนินการโดยชาวต่างประเทศ ได้เข้ามาลงทุนในภูเก็ตจากจุดนี้ได้สร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุนต่างชาติมากขึ้น ประกอบกับมีคำเชิญชวนของรัฐบาลทำให้นักลงทุนทยอยเข้ามามากขึ้น ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภูเก็ตได้ปรับเข้าสู่วงจรการท่องเที่ยวในระดับนานาชาติ

นับว่าโชคดีที่ธุรกิจการท่องเที่ยวเริ่มเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในความหวังของชาวภูเก็ต ในขณะที่ความรุ่งเรืองของการชูดเจาะและอุตสาหกรรมถลุงแร่เริ่มเป็นตำนาน เนื่องจากสินแร่เริ่มหมดไปและราคาแร่ดีบุกตกต่ำอย่างมาก ในปี 2528-2529 มีเหตุการณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือการคัดค้านการตั้งโรงงานแทนทาลัม ต่อมาเหตุการณ์นี้ได้ลุกลามจนถึงขั้นเผาโรงงานในที่สุด เหตุผลของการเผาก็คือ ความไม่ปลอดภัยของโรงงานและปัญหามลพิษที่สามารถทำลายการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจของภูเก็ตเริ่มชัดเจน โดยไม่เน้นอุตสาหกรรมหนัก ในปัจจุบันภาพของเหมืองแร่ดีบุกได้ลบเลือนไปจากภูเก็ตอย่างสิ้นเชิง ภาพใหม่ของภูเก็ตที่ปรากฏคือ “ไข่มุกอันดามัน” เมืองแห่งการท่องเที่ยวที่สวยงามมีความบันเทิงเพื่อการพักผ่อนอย่างพร้อมสรรพ

ในปี 2530 เป็นปีที่รัฐบาลได้ประกาศให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทยมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวางจนนักท่องเที่ยวหลั่งไหลเข้ามาภูเก็ตในปีนั้นและปีต่อ ๆ มาจากนักท่องเที่ยว 7,000 คน ในปี 2520 เพิ่มขึ้นเป็น 971,683 คนในปี 2532 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ ธุรกิจท่องเที่ยวระดับท้องถิ่นเมื่อเข้าสู่การแข่งขันก็ค่อย ๆ ถดถอยเล็กลงไป ผู้ที่สามารถดำรงธุรกิจของตนเองอยู่ได้และพัฒนาขึ้นในช่วงต่อมา มักเป็นนักธุรกิจท้องถิ่นระดับกลาง ดังนั้นในระยะนี้ธุรกิจท่องเที่ยวที่จัดการโดยท้องถิ่นได้พัฒนาไปเป็นธุรกิจการท่องเที่ยวเต็มรูปแบบ (แผนลงทุนจังหวัด, 2537)

การท่องเที่ยวได้กลายเป็นธุรกิจ ที่ทำรายได้ให้ภูเก็ตเป็นอันดับหนึ่งติดต่อกันมาหลายปี นั้นเป็นผลมาจากการที่มีนักท่องเที่ยวมีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตลอดมา จะเห็นได้จากข้อมูลในปี 2532 มีจำนวนนักท่องเที่ยว เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต 971,683 คน แยกเป็นชาวไทย 437,505 คน ชาวต่างประเทศ 534,178 คน ก่อให้เกิดรายได้เข้าภูเก็ต 6705.89 ล้านบาท ในปี 2539 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 2,290,735 คน เป็นชาวไทย 673,197 คน ชาวต่างประเทศ 1,617,538 คน มีรายได้เพิ่มขึ้นเป็น 28,442.42 ล้านบาท และในปี 2540 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น 2,401,631 คน ชาวไทย 747,718 คน ชาวต่างประเทศ 1,653,913 คน มีรายได้ถึง 29,836.46 ล้านบาท ซึ่งได้แสดงไว้ในตารางที่ 1.2 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้ 4, 2540)

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้เองได้ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ตามมาอย่างมาก ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นมีการสร้างงานมากขึ้น โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจได้รับการพัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่กลไกของรัฐและประชาชนทั่วไปจะคาดคิดและปรับตัวได้ทัน ผลกระทบอันไม่พึงปรารถนาได้ปรากฏให้เห็นชัดในหลายประการในช่วงเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา เช่น

- มลพิษสิ่งแวดล้อม ปริมาณขยะ และน้ำเสีย
- ความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
- ค่าครองชีพสูงขึ้น
- การขาดแคลนน้ำ
- ความเสื่อมโทรมของเมืองภูเก็ต

ตารางที่ 1.2 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในช่วงปี
พ.ศ. 2532 – 2540

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	รายได้ (ล้านบาท)
2532	971,683	6,705.89
2533	1,254,215	8,574.27
2534	1,208,594	10,699.99
2535	1,633,496	33,891.17
2536	2,088,179	41,036.97
2537	2,119,063	28,989.65
2538	2,303,772	31,000.24
2539	2,290,735	28,442.42
2540	2,401,631	29,836.46

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้เขต 4 ,Domestic Tourism in Phuket ,
1988-1997.

ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวนอกจากก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนและภาพพจน์ของการท่องเที่ยวของจังหวัดแล้ว ผลจากการสำรวจและสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวทำให้ทราบว่านักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งแสดงความผิดหวังต่อบรรยากาศของภูเก็ต เนื่องจากความไร้ระเบียบ ความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ตลอดจนสภาพเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมของภูเก็ต เป็นที่น่าเชื่อได้ว่าปัญหาเหล่านี้ถ้าไม่ได้รับการแก้ไข สภาพความรุ่งเรืองในวันนี้ของการท่องเที่ยว จากนี้ไปคงจะมีแต่ความเสื่อมถอย และไม่มีวันกลับคืนมาอีก บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2541 กล่าวว่า เมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น อิทธิพลจากการท่องเที่ยวย่อมส่งผลกระทบต่อทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งก็คือ สิ่งแวดล้อมของพื้นที่นั้น ทั้งด้านผลดีและผลเสีย กล่าวคือ ถ้าหากมีการวางแผนควบคุมการท่องเที่ยวที่ดีย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อสิ่งแวดล้อมแต่ถ้าปราศจากการวางแผนและควบคุมการท่องเที่ยวที่ดีแล้ว ย่อมก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม

จากตารางที่ 1.2 แสดงให้เห็นว่าปริมาณนักท่องเที่ยวมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทุกปี จนทำให้ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตบางแห่งไม่สามารถรองรับได้ถ้าไม่มีมาตรการป้องกันแก้ไขอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อระบบการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตในระยะยาวได้ ในที่สุดภูเก็ตอาจไม่ใช่ “ไข่มุกอันดามัน” อีกต่อไปในสายตาของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้รับผลกระทบในทางเสียหาย และเกิดความเสื่อมโทรมขึ้นกับทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งในด้านกายภาพและสิ่งแวดล้อมจนถึงขั้นวิกฤต (เอกสารประกอบการวางแผนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540) จึงมีความจำเป็นในการฟื้นฟูอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สภาพแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวกลับสู่สภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีภูมิทัศน์สวยงามพร้อมที่จะรองรับและให้บริการด้านการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนตลอดไป สมกับที่พระราชทานพระราชนุญาตให้ใช้ ชื่อ “อุทยานแห่งชาติสิรินาถ” เนื่องจากอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ประกอบด้วยหาดทรายสวยงามและสงบเงียบมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1.3 นอกจากนี้จะเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สำหรับนักท่องเที่ยวแล้วยังเป็นสถานที่ที่ประชาชนนิยมมา “เดินเต่า” แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในปัจจุบันไม่มีเต่าขึ้นมาวางไข่ การเดินเต่าจึงกลายเป็นการเดินทางมาพักผ่อน พบปะสังสรรค์เพื่อความสนุกสนานรื่นเริง บ้างก็นำอาหารมาจากบ้าน บ้างก็นำมาปรุงกันที่ชายหาดเป็นประเพณีนิยมของชาวภูเก็ตและจังหวัด ใกล้เคียง

ตารางที่ 1.3 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ของอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)
ในปี พ.ศ. 2536-2540

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	รายได้ (ล้านบาท)
2536	238,495	270,244
2537	301,027	208,865
2538	222,081	249,810
2539	187,991	300,880
2540	133,494	271,200

ที่มา : อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง), 2541.

กิจกรรมดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชยะ และสิ่งปฏิภูม เช่น ขวด แก้ว กระป๋อง และของมีคม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่เกิดปัญหาวิกฤตเสื่อมโทรม

นอกเหนือจากสาเหตุที่กล่าวแล้วข้างต้น ความเสื่อมโทรมของหาดในยางยังพออนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุอีกหลายอย่างประกอบกัน ดังนี้

1. สภาพสิ่งแวดล้อมทั่วไปเสื่อมโทรม
2. ศูนย์รักษาตามธรรมชาติ ถูกสิ่งปลูกสร้างบดบัง เกิดความไม่เป็นระเบียบ
3. ความไม่เป็นระเบียบของประชาชนที่เข้ามาทำธุรกิจ ทั้งหาบเร่ แผงลอย และโรงเรือน
4. ปริมาณขยะและสิ่งปฏิภูมที่ทิ้งไว้อย่างไม่เป็นระเบียบทำให้เกิดทัศนอุจาด และเป็นอันตรายแก่นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะขยะที่เป็นแก้ว ขวด กระป๋อง สิ่งของมีคม เช่น กระป๋องเครื่องดื่ม และพลาสติกที่สลายตัวยาก
5. ขาดการจัดการบำรุงรักษาทำให้มีวัชพืช และต้นไม้ขึ้นอย่างมากมาย
6. การกัดเซาะสีกร่อนของผิวหน้าดิน และหาดทรายเป็นร่องลึกไม่สม่ำเสมอ
7. สถานที่จอดยานพาหนะและแหล่งกิจกรรมของนักท่องเที่ยวไม่เป็นระเบียบขาดความสวยงาม
8. สถานที่บริการประชาชนและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขาดการดูแลรักษาและมีไม่เพียงพอ

นโยบายหลักประการหนึ่งของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยระบุว่า จะอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้คงความเป็นเอกลักษณ์ของไทยไว้ด้วยดี (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540) แต่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง อาศัยประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาปรับปรุงฟื้นฟูทั้งนี้เพราะประชาชนในพื้นที่จำเป็นต้องทราบปัญหาและได้รับผลกระทบโดยตรง ประชาชนในท้องถิ่นมีความรักความผูกพันในสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยวของตนเองย่อมทำให้เขาเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ ห่วงแหน และเห็นคุณค่ามากขึ้น การพัฒนาย่อมเป็นไปได้ด้วยความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ (มนัส สุวรรณ, 2538)

จากรายละเอียดความเป็นมาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจในการทำการศึกษ เพื่อเสนอแนะรูปแบบการฟื้นฟูสภาพแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) เพื่อให้

อุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำรูปแบบการฟื้นฟูไปประกอบการวางแผนพัฒนาปรับปรุงฟื้นฟู สภาพแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีความยั่งยืนตลอดไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพการณ์ในปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)
- 1.2.2 เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการและการฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)
- 1.2.3 เพื่อเสนอแผนปฏิบัติการเพื่อการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปประกอบการพัฒนาปรับปรุงฟื้นฟูต่อไป

1.3 ขอบเขตการศึกษา

- เนื้อหาที่ศึกษา

- 1) ศึกษาโดยการสำรวจสภาพปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 - 1.1 ด้านกายภาพและสิ่งแวดล้อม
 - 1.2 ด้านสาธารณูปโภค / สาธารณูปการ
 - 1.3 ด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย
 - 1.4 ด้านกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว
 - 1.5 ด้านนโยบายและการจัดการ
- 2) ประเด็นศึกษาเพื่อวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ก่อนเสนอแผนเพื่อฟื้นฟู ประกอบด้วย
 - 2.1 สภาพการเข้าถึง (เส้นทางคมนาคม)
 - 2.2 ความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยว (ทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม)
 - 2.3 คุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว
 - 2.4 นโยบายและการจัดการ
 - 2.5 ด้านสาธารณูปโภค / สาธารณูปการ
 - 2.6 ด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย

2) ศึกษาบททวนแผนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 แผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย
- 2.2 แผนลงทุนจังหวัดภูเก็ต
- 2.3 แผนเบื้องต้นหรือโครงการพัฒนาของอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)

3) ศึกษาประเด็นปัญหาวิกฤติความเสื่อมโทรมของสภาพแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) เพื่อเสนอแผนปฏิบัติการเพื่อฟื้นฟูดังนี้

- 3.1 แผนงานปรับปรุงภูมิทัศน์และปรับปรุงสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ
- 3.2 แผนงานประชาสัมพันธ์
- 3.3 แผนงานปลูกจิตสำนึก
- 3.4 แผนงานการบริหารและจัดการ
- 3.5 แผนงานจัดทำเขตการใช้ที่ดิน

4) การเสนอแผนเพื่อปฏิบัติการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวมีขอบข่าย และรายละเอียดตามประเด็นดังต่อไปนี้

- 4.1 วิธีการดำเนินงาน / ขั้นตอนการดำเนินงาน
- 4.2 ระยะเวลาในการดำเนินการ
- 4.3 ผู้รับผิดชอบ
- 4.4 ผู้ที่เกี่ยวข้อง
- 4.5 งบประมาณ
- 4.6 รายละเอียดเพิ่มเติม

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา

อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) บริเวณพื้นที่หาดในยางทั้งหมดตั้งแต่ปากทางเข้าอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ซึ่งอยู่ติดกับสนามบินภูเก็ตจรดแหลมไศศุ ซึ่งอยู่ทางใต้สุดของหาดในยางรวมระยะทาง 2.5 กิโลเมตร

อุทยานแห่งชาติสิรินาถ ได้รับการประกาศให้เป็นอุทยานแห่งชาติ เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2524 อยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ต 30 กิโลเมตร ตามเส้นทางถนนเทพกษัตรี ผ่านสี่แยกอำเภอกลางตรงไปเมื่อถึงหลักกิโลเมตร 21-22 จะมีทางแยกด้านซ้ายเข้าไป 10 กิโลเมตร หรือจะไปทางแยกเข้าสนามบินเลี้ยวซ้าย 2 กิโลเมตร ครอบคลุมเนื้อที่ 90 ตารางกิโลเมตร เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทหาดทรายสวยงามตามธรรมชาติ มีความยาวต่อ

เนื่องกันถึง 13 กิโลเมตร นอกจากนี้ภายในอุทยานยังประกอบไปด้วย ทิวสนและพันธุ์ไม้ป่าชาย
 หาดที่ร่มรื่นชายฝั่งทะเลเต็มไปด้วยแนวปะการังน้ำตื้น อันเป็นที่อยู่ของปลานานาชนิดโดยเฉพาะ
 บริเวณหน้าทำการอุทยานแห่งชาติในบริเวณหาดในยาง ระยะเวลาที่เหมาะสมในการเที่ยวชม
 คือ ช่วงเดือนพฤศจิกายน ถึง เมษายน เพราะเป็นช่วงที่หมดฤดูมรสุม อากาศเย็นสบาย
 ท้องทะเลเรียบ ท้องฟ้าแจ่มใส สำหรับในช่วงเดือนพฤศจิกายน ถึงกุมภาพันธ์เป็นช่วงฤดูที่มีเต่า
 ขึ้นมาวางไข่ บริเวณชายหาดต่าง ๆ เช่น หาดในยาง หาดไม้ขาว หาดสาคู และหาดสนามบิน

1) สภาพทางกายภาพ

อุทยานแห่งชาติสิรินาถประกอบด้วยที่ราบอันเป็นชายหาดที่อยู่ด้านทิศตะวันตกของเกาะ
 ภูเก็ตซึ่งมีความยาว 13 กิโลเมตร ติดต่อกันตั้งแต่หาดทรายแก้ว หาดไม้ขาว หาดในยาง
 และยังประกอบไปด้วยบริเวณที่เป็นโขดหินและเป็นภูเขาตลอดจนแนวปะการังที่ยื่นลงไปในทะเล
 อันดามัน

แหล่งน้ำ (Hydrological Resources) อุทยานแห่งชาติสิรินาถ มีพื้นที่ชายฝั่งทะเลทาง
 ด้านตะวันตก เริ่มจากแหลมเหนือสุดของตัวเกาะบริเวณท่าฉัตรไชย ยาวตามแนวชายฝั่งทะเลจน
 ถึงใต้สุดของเขตอุทยานแห่งชาติ และหันหน้าออกทะเลอันดามันโดยตรงพื้นที่ส่วนใหญ่จึงได้รับ
 อิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ค่อนข้างสูง มีผลทำให้แนวชายฝั่งส่วนใหญ่ที่มีลักษณะเป็น
 อ่าวที่มีหาดทราย ประกอบด้วยอ่าวที่สำคัญ คือ อ่าวไม้ขาว ซึ่งมีลักษณะเป็นหาดทรายขาว
 ติดต่อกันเกือบเป็นเส้นตรง ยาวประมาณ 13 กิโลเมตร เป็นอ่าวเปิด ประกอบด้วยหาดไม้ขาว
 หาดสนามมะพร้าว หาดสนามบิน และหาดในยาง และมีแนวปะการังตั้งแต่แนวได้นำจากชาย
 หาดออกไปเป็นระยะทางถึง 1.5 กิโลเมตร เป็นที่อยู่อาศัยและเจริญเติบโตของปลาและสัตว์น้ำ
 อื่น ๆ จำนวนมาก

ลักษณะผิวพื้นทะเลของชายฝั่งทะเลด้านทิศตะวันตก ส่วนใหญ่นอกชายฝั่งจะมีลักษณะ
 ราบเรียบและเป็นพื้นทราย มีบางส่วนบริเวณชายฝั่งเท่านั้นที่มีความลาดชันบ้างโดยเฉพาะบริเวณ
 ช่วงต่อของอ่าวต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นขอบและแหลมยื่นลงไปในทะเล อันเป็นบริเวณกระจายตัว
 ของปะการังและโขดหิน การขึ้นลงของน้ำทะเลบริเวณชายฝั่งเป็นแบบน้ำคู้หรือขึ้นลงวันละสองครั้ง
 โดยกระแสในทะเลมีลักษณะและ มีทิศทางการไหลไม่แน่นอน รูปแบบจะเปลี่ยนแปลงตลอด
 เวลา อุณหภูมิของน้ำทะเลประมาณ 20°C - 30°C ซึ่งเป็นระดับของอุณหภูมิปกติของน้ำทะเล
 ในเขตร้อน และเป็นระดับของอุณหภูมิที่เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการเจริญเติบโตและแพร่ขยายของ
 สัตว์น้ำประเภทปะการัง

สำหรับน้ำผิวดินที่ถูกเก็บกักอยู่เหนือระดับดินในลักษณะเป็นแม่น้ำลำคลอง หนองบึง สระหรือทะเลสาบ ซึ่งในเขตอุทยานแห่งชาติไม่มีแม่น้ำขนาดใหญ่ คงมีแต่ลำคลองและลำธารขนาดเล็ก ๆ ที่ยาวไม่มากนัก ได้แก่ คลองปากพระ ซึ่งมีต้นกำเนิดบริเวณเขาบ่อไทร และเขาหน้าบ้านและไหลลงทะเล ทำให้เกิดน้ำกร่อยเป็นบริเวณกว้าง เกิดสภาพป่าชายเลน (Mangrove Forest) ส่วนลำน้ำอีกสายหนึ่งเป็นลำธารเล็ก ๆ สั้น ๆ ซึ่งชาวบ้านขุดไว้ระบายน้ำจากบริเวณนาข้าว จึงทำให้มีเฉพาะในฤดูฝน (Intermittent Stream) เท่านั้น บริเวณที่ราบริมฝั่งทะเลจะมีแหล่งน้ำใต้ดินระดับตื้นอยู่ 2 ลักษณะ คือน้ำใต้ดินในบริเวณสันทรายซึ่งอยู่ลึกเพียงประมาณ 1-1.5 เมตร กับน้ำใต้ดินในบริเวณทุ่งราบที่อยู่ถัดจากสันทรายเข้าไปจนถึงภูเขา หรือเนินดินระดับน้ำขึ้นอยู่กับสภาพความสูงของผิวดิน กล่าวคือ ถ้าระดับผิวดินสูง ระดับน้ำจะอยู่ลึก หากระดับผิวดินต่ำ ระดับน้ำก็จะอยู่ตื้น น้ำจืดที่นำมาใช้ในอุทยานแห่งชาติ ได้มาจากบ่อน้ำหน้าผิวดิน น้ำจะมีความกระด้างแต่ไม่ถึงกับกร่อย เนื่องจากบริเวณชายหาดเดิมเป็นแนวปะการัง ซึ่งมีผลทำให้น้ำมีแคลเซียมปนอยู่มาก แหล่งน้ำจืดของอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ไม่มีปัญหาของเสียและสิ่งมีพิษที่ปะปนมากับน้ำ สารตกตะกอนในน้ำมีเล็กน้อย อันตรายจากแหล่งน้ำจืดไม่มี

พันธุ์พืช (Flora) ในเขตอุทยานแห่งชาติ สามารถจำแนกประเภทของสังคมพืชออกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

ก.สังคมพืชเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

(1) ป่าชายหาด ป่าประเภทนี้ปรากฏอยู่ตามหาดทราย มีสภาพเป็นป่าโปร่ง มีพรรณไม้ขึ้นอยู่กระจัดกระจายทั่วไป พันธุ์พืชส่วนใหญ่เป็นไม้ไม่มีค่าทางเศรษฐกิจ ได้แก่ จิกเล ตาล หว่าหิน ไทร กระโดน กระทุ่มน้ำ จั้วป่า เสม็ดชุน เสม็ดแดง กระทิง สนทะเล โพทะเล นูกวาง มะนาวผี ไคลงเคลง เทียนะ นวลเสี้ยน จิก กันเกรา ส้าน ดำดง เสม็ด หว่าโสภ โขชันก ขี้แรดใหญ่ และไม้พื้นล่างประกอบด้วย มะเฒ่า หวาย หญ้าคา หญ้าสาบเสือ สนทราย เตยทะเลหรือลำเจียก ไม้พุ่มและไม้เลื้อยหลายชนิด เช่น เฟิร์น กล้วยไม้ กระเจด และกระช่อน

(2) ป่าชายเลน ปรากฏอยู่ในบริเวณลำคลองน้ำจืดที่น้ำทะเลท่วมถึง และดินมีสภาพเป็นโคลนหรือดินเหนียวปนทรายและกรวด จะพบป่าชายเลนทั่วไปในเขตอุทยานแห่งชาติ ป่าชนิดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบนิเวศของสิ่งมีชีวิตในน้ำทะเลและมีคุณค่าต่อการรักษาความสมดุลของธรรมชาติอย่างมาก พันธุ์พืชที่สำคัญในป่าประเภทนี้ได้แก่ โกงกางใบใหญ่ โกงกางใบเล็ก โปรง ตะบูนดำ แสมดำ แสมขาว ไม้พื้นล่างได้แก่ ถั่วขาว จากหงอนไก่ สมอทะเล ตีนเป็ด และเหงือกปลาหมอ

(3) สังคมพืชน้ำ ในเขตอุทยานแห่งชาติบริเวณที่เป็นน้ำทะเล วัชพืชน้ำ ประเภทต่าง ๆ และสาหร่ายทะเล (Seaweeds) จำนวนมหาศาล อีกทั้งบริเวณที่น้ำทะเลท่วมถึงริมฝั่งก็เป็นที่ชุมนุมหนาแน่นของพืชระดับผิวน้ำการสำรวจเพื่อแจงนับชนิดและปริมาณของพืชเหล่านี้ยังมิได้กระทำกันอย่างจริงจัง แต่ปรากฏโดยแน่ชัดว่าสังคมพืชน้ำเป็นบริเวณกว้างนี้มีความสำคัญยิ่งยวดต่อสัตว์น้ำทั้งหมดในเขตอุทยานแห่งชาติ เพราะเป็นแหล่งอาหารขนาดใหญ่ที่สุด

ข. ประเภทของสังคมพืชซึ่งเกิดขึ้นโดยการกระทำของมนุษย์ ได้แก่ พื้นที่เกษตรกรรมส่วนใหญ่อยู่ในความครอบครองของประชาชนที่เข้ามาเพาะปลูกบริเวณป่าสนทะเล ป่าเขาพรุ และป่าเขาเมือง ตลอดจนบริเวณชายหาดไม้ขาว พืชที่ปลูกได้แก่ มะพร้าว กัลย ยางพารา ทุเรียน มะม่วง เงาะ ขนุน จำปาตะ มะม่วงหิมพานต์ และสะตอ

พันธุ์สัตว์ (Fauna) พันธุ์สัตว์ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มีชุมชนเฉพาะสัตว์น้ำ เช่น ปลา ปะการัง และเต่าทะเลพันธุ์สัตว์ในเขตอุทยานแห่งชาติ จำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

(1) สัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม ประกอบด้วย หมูป่า กระวาง กระแตหางขนนก นิ่ม และชะมด

(2) นก ประกอบด้วย นกนางนวลแกลบธรรมดา เขียวแดง นกกางเขนบ้าน นกกระเต็นออกขาว นกกระปูดใหญ่ นกเขี้ยวสาริกา นกเขาใหญ่หรือ นกเขาหลวง นกเขียดคราม และนกเค้าลมดง

(3) สัตว์เลื้อยคลาน ประกอบด้วยเต่าทะเลที่สำคัญหลายชนิดได้แก่เต่ากระเต่าตน เต่าหญ้าหรือเต่าสังกะสี เต่ามะเฟือง นอกจากนี้ยังประกอบด้วย งูเหลือม งูเขียวในวงศ์ย่อย ตะกวดหรือแลน ตุ๊กแก และยังมีประกอบด้วย กิ้งก่าและจิ้งจก และจิ้งเหลน อีกหลายชนิด

(4) สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ได้แก่ กบ คางคก อึ่งอ่าง เขียด และปาด

(5) ปลา เนื่องจากอุทยานแห่งชาติ มีทั้งแหล่งน้ำจืด และน้ำทะเลจึงมีปลามากมายหลายชนิด แต่ยังมีได้มีการสำรวจแจงนับกันอย่างละเอียดที่พบเห็นโดยทั่วไปได้แก่

ปลาน้ำจืด ประกอบด้วย ปลาดุก ปลาช่อน ปลาแขยง ปลาสลิด ปลากระดี่ ปลาหมอไทย และปลาในกลุ่มปลาตะเพียน

ปลาน้ำเค็ม ประกอบด้วย ปลาช่อน ปลาหมอสี ปลาอินทรี ปลาเก๋า ปลากระบอกหางแบน ปลากระเบน ปักเป้าทะเล รวมทั้งที่อาศัยอยู่ในแหล่งปะการังทั้งหลาย เช่น ปลาสิงหีโต ปลาการ์ตูน และปลานางฟ้า

(6) สัตว์ประเภทอื่น ๆ ที่สำคัญ นอกจากสัตว์ป่าที่กล่าวมาแล้ว พันธุ์สัตว์น้ำที่สำคัญและมีจำนวนมากในห้วงน้ำทะเล ได้แก่ สัตว์ประเภท หอย สัตว์ประเภทกุ้ง และปลาหมึก และสัตว์ชั้นต่ำประเภทไม่มีกระดูกสันหลัง อื่น ๆ อีกหลายชนิด เช่น ปลิงทะเล ปลาดาว และหอยม่น เป็นต้น สำหรับพันธุ์สัตว์น้ำประเภทไม่มีกระดูกสันหลังที่สำคัญที่สุดได้แก่ ปะการัง แมงกะพรุน และดอกไม้ทะเล เป็นต้น

แนวปะการังแนวเหนือสุดทางฝั่งตะวันตกของเกาะภูเก็ต หากมองจากภาพถ่ายทางอากาศจะเห็นเป็นแนวใหญ่ แยกออกเป็น 2 แนว แนวแรกจะอยู่หน้าที่ทำการอุทยานแห่งชาติกว้างตามความยาวของหาดประมาณ 700 เมตร และลึกลงไปในทะเลเป็นระยะถึงกว่า 1,500 เมตร อีกแนวหนึ่งอยู่ไปทางใต้จะพันไปจากแนวเขตของหาด ปัจจุบันมีบริษัทเอกชนดำเนินการสร้างโรงแรมขนาดใหญ่อยู่ 1 แห่ง จึงเป็นที่คาดหมายว่าการใช้ประโยชน์จากแนวปะการังจุดนี้จะมีมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเดิมนั้นมีผู้ดำน้ำในเขตนี้น้อยมาก เพราะบริเวณดังกล่าวเป็นแนวปะการังที่มีระยะห่างจากฝั่งมาก

ลักษณะของแนวปะการังทั้ง 2 บริเวณ มีลักษณะเฉพาะดังนี้

(1) ปะการังหน้าที่ทำการอุทยานแห่งชาติ

เป็นแนวปะการังที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของเกาะภูเก็ต แต่แนวปะการังอยู่ห่างออกไปจากชายฝั่งราว 1,500 เมตร และที่ปลายสุดนั้นระดับน้ำลึกราว 15 เมตร ทิศนวิสัยได้นำไม้ค้อยต้นก ที่ระดับความลึกราว 3-5 เมตร ปะการังจะเป็นพวกโขดขนาดเล็กหรือที่เกาะติดตามโขด

ในระยะทางประมาณ 700-1,000 เมตร จากชายฝั่ง แนวปะการังจะมีความลึกอยู่ระหว่าง 4-7 เมตร ทิศนวิสัยได้นำราว 10 เมตร หรือกว่านั้นขึ้นอยู่กับช่วงน้ำ แนวนี้จะมีเจ็ງปะการังของพวกปะการังกิ่งและปะการังจานสกุล Acropora สลับไปกับก้อนปะการังใหญ่ ๆ ในสกุล Porites ระยะนี้เป็นระยะเหมาะสำหรับการดำน้ำแบบ Scuba หรือ Snorkle ที่มีเรืออยู่ใกล้ ๆ เนื่องจากเป็นบริเวณกว้างมาก แต่เมื่อเข้ามาใกล้ชายหาดจะชันขึ้นมาเป็นแนวพื้นน้ำลงจัด ซึ่งมีระยะทางราว 400 เมตร จากชายหาดออกไปไม่เหมาะที่จะดำน้ำ

แนวปะการังแถบนี้มีปลาสวยงามไม่มาก แต่จะพบปลาที่เป็นอาหารได้ตามเขตปะการังรวมทั้งปลานขนาดเล็กหลบอาศัยอยู่ สำหรับสัตว์น้ำประเภทไม่มีกระดูกสันหลัง อื่น ๆ พบน้อยมาก

(2) แนวปะการังด้านใต้ของหาดในยาง

เมื่อดูจากภาพถ่ายทางอากาศ ปะการังแนวนี้มีรูปแบบปะการังคล้ายยื่นออกไป โดยส่วนจอยจะเป็นหินปะการังที่เป็นเขตขนาดเล็ก รวมทั้งปะการังชนิดเกาะกับหิน เช่น *Acanthastrea*, *Diploastrea*, *Goniopora* ที่จุดนี้ น้ำลึกประมาณ 12 เมตร ทิศนวิสัย 3-5 เมตร ส่วนที่ระดับความลึกประมาณ 10 เมตร หรือน้อยกว่า เป็นปะการังเขตสลัดกับ *Acropora* แบบกิ่งและจาน ตามเขตหินมีโพรงมากพบปลาอาศัยอยู่พอประมาณ เหมาะในการดำน้ำ Scuba ถ่ายภาพ แต่มีข้อควรระวังคือช่วงที่น้ำขึ้น - ลง บริเวณแนวน้ำตื้นชายหาด คลื่นจะยกตัวแรง ต้องระวังในการว่ายน้ำเข้าฝั่ง

2) สภาพทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ ภายในบริเวณอุทยานแห่งชาติสิรินาถไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าควรแก่การส่งเสริมเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่กิจการของอุทยานแห่งชาติปรากฏอยู่

ภายในเขตอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ไม่มีวัฒนธรรมของแหล่งชุมชนเก่าที่มีคุณค่าควรแก่การส่งเสริมเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่กิจการของอุทยานแห่งชาติ

3) สภาพเศรษฐกิจของท้องถิ่น (Local Economy)

ประชาชนโดยทั่วไปที่อาศัยอยู่โดยรอบเขตอุทยานแห่งชาติมีอาชีพ หลัก คือ การทำสวนยางโดยมีการทำประมงเป็นอาชีพรอง นอกจากนั้นก็ยังมีอาชีพเกษตรกรรมอย่างอื่น เช่น การทำนา ทำสวนมะพร้าว และรับจ้าง ฐานะทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปอยู่ในระดับดี เนื่องจากพื้นที่โดยรอบอุทยานแห่งชาติมีความอุดมสมบูรณ์ แต่ความต้องการยังไม่เพียงพอจึงได้พยายามบุกเบิกพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติอยู่ตลอดเวลา โดยการจ้างราษฎรที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงหรือจากที่อื่น ทำการบุกเบิกแผ้วถาง นอกจากนี้ยังมีราษฎรส่วนหนึ่งที่เข้ามาประกอบอาชีพอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ด้วยการทำประมงและค้าขาย

4) สภาพทางสังคม

(1) ประชาชนในท้องถิ่น ประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบเขตอุทยานแห่งชาติ ส่วนใหญ่เป็นคนไทย ภาษาที่ใช้คือภาษาไทย และภาษาท้องถิ่นซึ่งเป็นภาษาปากที่ได้มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มีสำเนียงตลอดจนการออกเสียงแตกต่างไปจากภาษาได้จังหวัดอื่น ๆ ประชาชน

ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงไปได้แก่ศาสนาอิสลาม ดังนั้นการพัฒนาใด ๆ จะต้องคำนึงถึงผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามด้วยเพื่อมิให้เกิดปัญหาชนกลุ่มน้อยในภายหลัง

(2) นักท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในปีหนึ่งมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพราะอุทยานแห่งชาติมีความเป็นธรรมชาติ สวยงามและเงียบสงบนั่นเอง จากลักษณะการเข้ามาเยือนอุทยานแห่งชาติของนักท่องเที่ยว สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ (1) ในรูปการทัศนอาจรแบบมาเข้าเย็นกลับ จะพบในบริเวณชายหาด เช่น หาดทรายแก้ว หาดไม้ขาว หาดในยาง บริเวณชายหาดอ่าวทุ่งหญ้าและหาดในทอน (2) ในรูปแบบพักผ่อนค้างคืน ทั้งที่เป็นแบบกางเต็นท์พักแรม หรือเข้าบ้านพักที่มีในอุทยานแห่งชาติ ส่วนใหญ่ของการเข้ามาใช้อุทยานแห่งชาติทั้ง 2 ประเภทเป็นการเข้ามาพักผ่อน เล่นน้ำทะเลดำน้ำชมปะการัง ตกปลา อาบแดด การทัศนอาจรแบบไปเข้าเย็นกลับมักจะเป็นการเที่ยวแบบปิคนิก ส่วนมากเป็นประชาชนโดยทั่วไป โดยเฉพาะในวันหยุดและวันนักขัตฤกษ์ที่สำคัญ ส่วนรูปแบบการพักผ่อนค้างคืนจะเป็นนิสิต นักศึกษา นักเรียน และประชาชนทั่วไปที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว และมีการตั้งกลุ่มรื่นเริงรอบกองไฟในเวลากลางคืนด้วย

การเข้ามาใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติในรูปการวิจัย และการศึกษาหาความรู้ยังมีน้อยมาก ขนาดของกลุ่มที่เข้ามาใช้อุทยานแห่งชาติมีตั้งแต่ 1-2 คน ไปจนถึง 500 คน ระยะเวลาที่พักผ่อนมีตั้งแต่ 1-2 คืนถึง 2-3 เดือน

ประมวลภาพ สภาพการณ์โดยทั่วไป บริเวณอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดโนยาง)

ภาพที่ 1. บริเวณด้านหน้าอุทยานแห่งชาติสิรินาถ

ภาพที่ 2. บริเวณด้านหลังอุทยานแห่งชาติสิรินาถ

ชาดการดูแลรักษามีวัชพืชปกคลุม

ภาพที่ 3. บริเวณชายหาดที่ชาดการดูแล

ภาพที่ 4. วัชพืชที่เจริญเติบโตชาดการดูแล

สภาพลานจอดรถและศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเขตการดูแลรักษา

ภาพที่ 5. บริเวณลานจอดรถที่ขาดการดูแล

ภาพที่ 6. สภาพศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่ควรปรับปรุง

สภาพเหนือชายหาดหน้าที่ทำการอุทยานฯ มีซากเรือประมงทิ้งไว้
บริเวณบ้านพักขาดการดูแลรักษา

ภาพที่ 7. ซากเรือประมงทิ้งไว้อย่างไม่เป็นระเบียบ

ภาพที่ 8. สภาพชายหาดถูกคลื่นกัดเซาะพังเสียหาย

ความไม่เป็นระเบียบของร้านค้าแผงลอยและการจอดรถ

ภาพที่ 9. ความไม่เป็นระเบียบในการจอดรถ

ภาพที่ 10. ความไม่เป็นระเบียบของร้านค้า ทาบเร่ แผงลอย

สิ่งปลูกสร้างบริเวณชายหาดบดบังทัศนียภาพเกิดทัศนอุจาด

ภาพที่ 11. สิ่งปลูกสร้างบดบังทัศนียภาพ

ภาพที่ 12. ความไม่เป็นระเบียบของโรงเรียน สิ่งปลูกสร้าง

สภาพชายหาดมีวัชพืชปกคลุมและเพิงพักบดบังทัศนียภาพ

ภาพที่ 13. วัชพืชที่เจริญเติบโตเนื่องจากขาดการดูแล

ภาพที่ 14. ซากเรือและสิ่งปลูกสร้างบดบังทัศนียภาพ

สภาพภายในอุทยานฯ เหนือชายหาดในยาง

ภาพที่ 15. วัชพืชและซากเรือขาดการดูแลรักษา

ภาพที่ 16. วัชพืชเจริญเติบโตเนื่องจากขาดการดูแลรักษา

บริเวณพื้นที่ก่อสร้างร้านค้าและส่วนบริการนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นโครงการหนึ่ง
ของอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)

ภาพที่ 17. บริเวณที่จะสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและที่อยู่อาศัย

ภาพที่ 18. บริเวณที่จะสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและที่อยู่อาศัย

สภาพร้านค้าที่ไม่เป็นระเบียบบริเวณชายหาด

ภาพที่ 19. สภาพร้านค้าบริเวณชายหาดที่บดบังทัศนียภาพ

ภาพที่ 20. ความไม่เป็นระเบียบของร้านค้า หาบเร่ แผงลอย